

Ἡ κ. Β. Δημοπούλου ὑπῆρξε Γερμανόφιλος κατὰ τὴν εὐεργετικὴν τῆς. Ἐβίβλετο ἐν μονόπρακτον δράμα τοῦ Σούδερμαν ὁ «Φρίτε» καὶ μίαν τετράπρακτον κωμῶδιαν τοῦ Χάουπμαν ἢ «Γούνα», ἅτινα ἐπαίχθησαν πολὺ καλά.

★

Ἐν φιλολογικῇ ἐσπερίδι ἐπαίχθησαν σκηναὶ τινες τοῦ «Μάμφρεδ» τοῦ Λόρδου Βύρωνα, ἔργου πεσσιμιστικοῦ, ἀποτυπώντος αὐτὸν τὸν χαρακτῆρα τοῦ ποιητοῦ, τὸ ὅποιον ἔμμε δὲν ἦτο προσωριμῆς διὰ παράστασιν, ἢ τραγικωτάτη σκηνὴ τῆς δ' πράξεως τοῦ Σαίξπηρείου «Βασιλέως Ἰωάννου», ἢ γ' πράξις τοῦ Ἀμιέτου μετὰ τὸν κ. Οἰκονόμου καὶ ἡ «Νύξ τοῦ Μαΐου» τοῦ Μυσέ. Οἱ κ.κ. Βέλιμος, Μηλιόδης καὶ Ζήνων ἐπαίξαν μετὰ πολλὴν προσοχὴν. Ἡ ἐσπερία ἐπικρατοῦσα μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν ἐνδὲς ποιητικοῦ μονολόγου ἐξ ἀνεκδότου δράματος τοῦ παρ' ἡμῖν ναυάρχου κ. Κάρο «Ὁ Νέλσον» ἀπαγγελθέντος ἀρμονικώτατα ὑπὸ τοῦ κ. Βέλιμου καὶ ὁ ὅποιος ἦτο ἐν θρηνητικὸν ἐγκώμιον τοῦ μεγάλου ναυμαρχοῦ.

Θιάσοι.

Νέα ὁπερέττα συνεστήθη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς κ. Ἐγκελ καὶ τοῦ κ. Παποϊωάννου. Θὰ συμπράξῃ ἡ ἐκ Λονδίνου ἀφιγθεῖσα διπλωματοῦχος τοῦ Ὠδείου τῶν Παρισίων κ. Μάρω Καρύδης καὶ ὁ βαθύφωνος κ. Βλαχόπουλος. Μπαλλέτο ἐξ ἑκτῶ Ἀγγλίδων μετεκλήθη. Ὁ Θίασος θὰ παίξῃ καθ' ἕλκον τὸν γειμῶνα εἰς τὸ Δημοτικόν, ἀπὸ τῆς 11 Ὀκτωβρίου. Θὰ δώσῃ καὶ τὴν «Πριγκίπισσαν Ντόλυ» τὸ νέον ἔργον

τοῦ κ. Σαμάρα ἐπὶ λιμπρέττου τῶν κ. κ. Λάσκαρη καὶ Δημητράκοπούλου, τὴν «Μπλόφαν» τοῦ κ. Συναδίνου μετὰ μουσικὴν τοῦ κ. Τριανταφύλλου καὶ τὴν «Ἀσπρὴν τρίχαν» Ἀννίου-Λάσκαρη μετὰ μουσικὴν τοῦ κ. Λαυράγκα.

— Ὁ Θίασος Νίκα — Φύρστ ἀνεχώρησεν εἰς Μιτλήνην. Ἐκεῖθεν θὰ μεταβῇ εἰς Σέρρας καὶ Καβάλλαν. Εἰς τὸ «Πανελλήνιον» ἐγκατεστάθη ἡ ἑλλ. ὁπερέττα διὰ δύο μῆνας.

— Ἡ κ. Κυδέλλη Ἀδριανῶν ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς 17 Ὀκτωβρίου σειρὰς 30 παραστάσεων εἰς τὸ Βασιλικόν. Τοῦ θιάσου τῆς μετέχουν οἱ κ.κ. Οἰκονόμου, Λεπενιώτης, Χρυσουάλλης, Παπαγεωργίου, Ρεζάν, Νέζερ, καὶ αἱ κ.κ. Φιλίππου, Τριανταφύλλου, Δράκου, Ἀλκαίου καὶ Δημοπούλου. Θὰ δώσῃ ἔργα τοῦ Ἰβν. Δ' Ἀννούζιο, Μπράκκο, Μπατάιγ, Μπερνστάιν, τὴν «Λίαν» τοῦ κ. Μελά, τὸν «Ἰδεολόγον» τοῦ κ. Καμπούρογλου, τὸν «Ἐκφυλον» τῆς κ. Σακελλαρίου καὶ νέα ἔργα τῶν κ.κ. Λιδωρίκη, Πολέμη, Κορομηλά.

— Ἡ δεσπ. Κοτοπούλη θὰ ἀναχωρήσῃ τὴν 20 Ὀκτωβρίου εἰς Βέλον δι' 20 παραστάσεις. Κατόπιν θὰ μεταβῇ εἰς Σύρον, Πάτρας καὶ Κέρκυραν.

— Ὁ Θίασος Πλέσσα θὰ μεταβῇ εἰς Θεσσαλονικίαν καὶ κατόπιν Πάτρας, Ζάκυνθον καὶ Κέρκυραν ὁ τῆς δ. Κολυβά, συμπράττοντος τοῦ κ. Ἰακωβίδου εἰς Κέρκυραν. Τὸ ζεύγος Μουστάκα μετὰ τοῦ κ. Δελνάρδου εἰς Ἀργεστόλιον, ἢ κ. Καλογερίκου, καταρτίζουσα ἰδικόν τῆς θιάσου, εἰς Καβάλλαν. Ὁ Θίασος Ρεζάν — Γαβριηλίδου παίξει εἰς Ἰωάννινα, ἢ κ. Ε. Παρασκευοπούλου εἰς Κρήτην.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Ἡ Α. Β. Υ. ὁ πρόξικη Νικόλαος ἔγραψε πολεμικὸν τρίπρακτον ἔργον, τὸ ὅποιον θὰ παιχθῇ εἰς τὸ Βασιλικὸν θέατρον, πρωταγωνιστοῦσας τῆς κ. Κυδέλης.

— Ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος ποζάρει πρὸ τοῦ ζωγράφου κ. Ἰωαννίδου διὰ τὴν προσωπογραφίαν του, ἐν στρατιωτικῇ στολῇ.

— Ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς ἐπέβαλε νομοσχέδιον περὶ ἰδρυσεως διαρκοῦς καλλιτεχνικῆς ἐκδόσεως ἐν Ἀθήναις σκοποῦσας τὴν ἀνάπτυξιν ἀμύλλης μετὰ τῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν. Θὰ ἰδρυθῇ ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς Βουλῆς, ἐνθα σήμερον τὸ Πνευροστικὸν φυλακτεῖον.

— Ἡ ἐν Παρισίοις πρὸς σπουδὰς διαμένονσα ἀπὸ ἔτους δεσποινὴς Τασία Λεοῦση, μαθήτρια τῆς κ. Φερράδης, ἐτραγοῦσεν εἰς σιναυλίαν δοθεῖσαν ὑπὲρ τῶν θυμάτων τοῦ διεθνοῦς πολέμου, ἐπιστάσασα θερμοὺς ἐπαίνους διὰ τὴν χάριν τοῦ ἁματός τῆς καὶ τὴν διαύγειαν καὶ ἔντασιν τῆς φωνῆς τῆς. Ἡ «Comedia» καὶ ἄλλα φύλλα τὴν ὑπερεπήνεσαν, λαβοῦσαν μέρος εἰς σιναυλίας Συλλόγων.

— Παρετάθη μέχρι τῆς 30ῆς Νοεμβρίου 1914 ὁ δευτερος Ἀβερῶφειος Μουσικὸς Διαγωνισμὸς τοῦ Ὠδείου πρὸς σύνθεσιν μικτῆς χορωδίας μετὰ θέμα ἀναφερόμενον εἰς τὰ τελευτάτα μεγάλα ἐθνικὰ γεγονότα.

— Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας διέταξε τὴν τακτοποίησιν τοῦ ἱστορικοῦ ἀρχείου τοῦ ὑπουργείου, ἐξ ἧς προέχονται εἰς φῶς περιεργα καὶ ἐνδιαφέροντα ἔγγραφα, ἰδίως τῶν Καποδιστριακῶν χρόνων καὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ὁθωνος. 20,000 ἀνευρέθησαν μέχρι τοῦδε.

— Συγκειτρωθέντος ποσοῦ 163,000 δραχμῶν ἐξ ἑράνων διὰ τὴν ἀνέγερσιν ἠνδριάντος τοῦ βασιλέως Γεωργίου Α' ἐν Θεσσαλονίκῃ εἰς τὸν τόπον τῆς δολοφονίας, θὰ προκηρυχθῇ προσεχῶς διαγωνισμὸς μετὰ τῶν Ἑλλήνων καλ-

λιτεχνῶν. Μετὰ τῶν προσφορῶν μεγαλειτέρα εἶνε ἡ ἐξ 100,000 τοῦ Δήμου Θεσσαλονίκης. 13,000 προσφέρει ἡ ἐκεῖ Ἰσραηλιτικὴ κοινότης.

— Διορίσθησαν τακτικοὶ σινατάκται τοῦ ἱστορικοῦ λεξικοῦ τῆς ἑλλ. γλώσσης οἱ κ.κ. Σόλων Κυριακίδης Βασ. Βάθης καὶ Ἰω. Βογιατζῆς.

— Ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν συνεδριάσεων τῆς Ἀρείου Πάγου ἀνηγορεύθησαν ἐπισήμως αἱ προσωπογραφίαι τῶν αἰνιμῆτων ἀντιπροέδρων αὐτοῦ Β. Οἰκονομίδου καὶ Α. Πολυζωίδου. Ἀμφοτέρως ἐφιλοτέχνησεν ὁ κ. Ἰακωβίδης ἀντὶ 5000 δραχμῶν.

— Εἰς πλαισιοπωλεῖον τῆς οἰκῆς Σταδίου ἐξετέθη ὥραία θαλασσογραφία τοῦ κ. Αἰμ. Προσαλέντη εἰκονίζουσα τὴν ναυμαχίαν τῆς ἑλλ. Φαίνονται ἡ «Υδρα», αἱ «Σπέτσαι» καὶ τὰ «Ψαρά» μαχόμενα ἐν μέσῳ πυδάκων ἐχθρῶν ὀρίδων, εἰς τὸ βάθος δὲ διακρίνεται ὁ «Ἀβερῶφ» διώκων τὸν ἐχθρικὸν στόλον μέχρι τῆς εἰσόδου τῶν Δαρδανελίων. Τὸ ἔργον καλὸν θὰ ἦτο νὰ ἀγορασθῇ διὰ τὴν Σχολὴν τῶν Δοκίμων, ἢ διὰ τὸν «Ἀβερῶφ».

★

Ἡ Ἀβρυσσὶς ἀπέκτισεν τὴν πρώτην ἐφημερίδα. Ἡ πρωτοβουλία ὀφείλεται εἰς Ἑλληνα, τὸν κ. Α. Καββαδιαν. Εἶνε καθημερινὴ τετρασέλιδος καὶ ὀνομάζεται «Ἀίμιον» (Ἀἰὶς). Ἐκδίδεται ἐν Ἀδῖς-Ἀμπάμπα, Γράφεται εἰς τὴν Ἀβρυσσιν γλῶσσῃ.

— Πρὸς προφύλαξιν ἐξ ἐνδεχομένου κινδύνου, ἡ «Τζοκόντα» σιναιτισμένη εἰς ταξείδιον μετεφέρθη εἰς Τουλούζαν, ἢ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου μετεκομίσθη μακρὰν τῶν Παρισίων. Ὀκτακόσιαι εἰκόνες μετεφέρθησαν δι' εἰδικῶν τραίνων εἰς μίαν μόνον νύκτα. Ὁ πῖναξ «ὁ ἐν Κανὰ γάμος» τοῦ Βερονέζε ὡς ἐκ τῶν διαστάσεων μὴ δυνάμενος

να μεταφερθῇ, ἐνεδύθη μὲ σωματίνον θώρακα, ὡς μεσαιωνικὸς ἱππότης. Ἡ εὐθραστός Νίκη τῆς Σαμοθράκης ἔμεινε εἰς τὴν θέσιν τῆς τεθεῖσας ὑπὸ κώδωνα ἐκ μετόν. Ὅλα τὰ παράθρονα τοῦ Μουσείου ἐτοιχίσθησαν.

— Κατὰ τὴν διαμονὴν των ἐν Κομπιέννῃ οἱ Γερμανοὶ ἐλεγκάτησαν τὸ Ἀνάκτορον καὶ ἀπήγαγον τρία βαγόνια πλήρη πολιτῶν καλλιτεχνικῶν ἀντικειμένων.

— Ἐπορεύθη ὅπως εἰς Παρισίους ἰδρυθῇ ἐιδικὴ νεκρόπολις διὰ τοὺς θνήσκοντας ὑπὲρ πατρίδος εἰς ἐκτεταμένον πεδῖον, ἔξωθεν τῆς πόλεως.

— Ὁ «Νέος Ἑλευθέριος Τύπος» ἐφύρτισεν ἐν Βιέννῃ τὴν πεντηκονταετηρίδα του. Ἐξέδωκε πανηγυρικὸν φύλλον ἐξ 126 σελίδων.

— Ταυτοχρόνως σχεδὸν μὲ τὴν ἔναρξιν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου οἱ «Τάξις» ἤρξατο τὴν ἐκδοσιν συγγραφῆς τῆς κολλοσιαιᾶς ἱστορίας του, εἰς ὀκτώδε ἑβδομαδιαῖα τεύχη. Διαπρεπεῖς στρατιωτικοὶ καὶ πολιτικοὶ ἄνδρες τὴν συγγραφὴν ἐπὶ τῇ βάσει αὐθεντικῶν κειμένων καὶ πηγῶν. Τὸ ἔργον εἶναι κατὰμεστον ἀπὸ εἰκόνας καὶ χάριτας.

— Ὁ Ἀρμάνδος Μάκεντ, τιφλὸς καὶ κωφός, διωρίσθη καθηγητὴς τῶν Καλῶν Τεχνῶν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Κανταβουρίας. Ὁ μοναδικὸς οὗτος εἰς τὸν κόσμον καθηγητὴς ἐν τῇ ἑναρκτηρίῳ αὐτοῦ λόγῳ ἀνέλυσεν πάντα τὰ ἔργα τῆς τέχνης τὰ ὅποια ἐπετέλεσε μέχρι τοῦδε.

— Τὰ εἰκονογραφημένα περιοδικὰ δημοσιεύον ἐνα ἀλληγορικὸν πίνακα τοῦ πολέμου, ὀφειλόμενον εἰς τὸν χροσότηρα τοῦ Κάϊζερ. Ἡ εἰκὼν παριστάνει τὰς διαφορὰς γειτονικὰς φυλὰς—ἐκπροσωποῦντας ἀπὸ γυναικας πενρόπλους—αἱ ὁποῖαι ὁδηγοῦνται εἰς τὸν ἀγῶνα ὑπὸ Ἀρχαγγέλου κρατοῦντος πυρίνῃ ρομφαίᾳ. Ὁ Ἀρχαγγέλος διὰ τῆς ἐτέρας χειρὸς δεικνύει τὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος, ὅπου μέσα εἰς φλόγας καὶ καπνὸν παλαίον ἀνθρώποι, ἐνφ' ὑψηλᾷ διακρίνεται ὁ σταυρὸς ἐκπέμπον δέσματος φωτός. Τὰ δημοσιεύοντα τὸ αὐτοκρατορικὸν σχέδιον Εὐρωπαϊκὰ περιοδικὰ δὲν μὴς πληροφροῦν ἂν πρὸκειται περὶ νέου ἔργου τοῦ Κάϊζερ ἢ εἶνε ἀπὸ τὰ παλαιὰ ἐκεῖνα περὶ τῶν ὁποίων ἠσυχολήθη ἄλλοτε ἡ δημοσιογραφία, ὅταν ἐφάνησαν εἰς κάποιαν ἔκθεσιν τοῦ Μονάρχου.

— Ὁ διαπρεπὴς Γάλλος δημοσιογράφος καὶ πολιτολόγος ἀρχηγὸς τῶν ὑπεριαισθητῶν Γκὺ δὲ Κασσανιά ἐφορεύθη μαχόμενος ἡρωϊκῶς παρὰ τὸ Σαιν Μιχιέλ.

— Ἀπέθανεν εἰς Παρισίους ὁ Ρώσος πρόκληρ Σλίκτιν ἐγκαταλιπὼν διὰ τῆς διαθήκης αὐτοῦ 68 ἑκατομμύρια εἰς ἀγαθοεργίας, καὶ τὴν θανουσίαν αὐτοῦ καλλιτεχνικὴν σὺλλογὴν εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Λούβρου. Ἡ περιουσία του ἀνῆρχετο εἰς 150 ὅλα ἑκατομμύρια φράγκων. Ἐξ αὐτῆς 100 ἑκατομμύρια ἀντιπροσωπεύοντο ὑπὸ ἔργων τέχνης, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἔργα τοῦ Ροῦμπενς, θεωρούμενα ἐκ τῶν ἀρίστων τοῦ μεγάλου διδασκάλου, ὡς ἡ «Ἀφρίπινος» καὶ ἡ «Ἀνοιξίς». Ἐπίσης δὲ ἔργα τῶν Μπουσσέ, Βαττώ, Νατοῖς, καὶ σὺλλογὴ σγαροδηκῶν, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Σλίκτιν ἀπέρορει τὴν ἐκ 12 ἑκατομμυρίων προσφοράν τοῦ Ροκφέλερ, ἐπιθυμήσαντος ἄλλοτε ὅπως ἀγοράσῃ τὴν σὺλλογὴν ταύτην. Μία σγαροδῆκη διαμνηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Φραγκουὰρ ἔχει ἀξίαν 500,000 δραχ.

— Φιλήνοχοι συγγραφεῖς εὐρεθέντες ἐξαίφνης εἰς τὴν δίνην τοῦ πολέμου ἠχμαλωτίσθησαν, μὲ τὸν εἰρηρικώτερον ὅμως τρόπον. Ὁ Μὰξ Νορδάν εἶχε αἰχμαλωτισθῇ εἰς τὸ Βορδῶ, ταξειδεύων εἰς Ἰσπανίαν ὅπου ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ διαλέξεις, Ὁ Σιέγκεβιτς εὐρεθεῖς εἰς τὴν Πολωνίαν πρὸς Κιέλς, ὅτε αὕτη κατελήφθη ὑπὸ τῶν Αὐστροακῶν, ὑπέστη Ὀδύσσειαν μέχρις οὗ φθάσῃ εἰς Βιέννην, ἔνθα συγγράφει ἤδη πολεμικὸν μυθιστόρημα.

— Μία δημοπρασία νεωτέρων βιβλίων ἔλαβε χώραν εἰς Παρισίους ὀλίγον πρὸ τοῦ πολέμου καὶ ἀπέδωσε περισσοτέρα ἢ ὅσον μία δημοπρασία ἀρχαίων βιβλίων. Ἐπρόκειτο περὶ τῆς σὺλλογῆς τοῦ Πέτρον Νεώζ, ἀποτελουμένης ἀποκλειστικῶς ἀπὸ χειρογράφων καὶ ἐκδόσεις σπανίας.

Μεταξὺ τῶν χειρογράφων τὴν μεγαλειέτεραν τιμὴν ἀπέκτησε ἐν χειρογράφων τοῦ Ἀιβέρτου Σαμαίν, δημοσιευθὲν τῷ 1891, ὅπου ἐπωλήθη 7,620 φράγκων. Τὸ αὐτόγραφον τῶν «Ἀπομνημονευμάτων ἐνὸς τρελλοῦ», τοῦ Φλωμπέρ, ἐπωλήθη ἀντὶ 2,500 φράγκων. Ἐν ὅλῳ ἡ σὺλλογὴ τοῦ Νεώζ ἀπέδωκε πλεόν τῶν 200,000 φράγκων.

— Ὁ Γερμανὸς πολεμικὸς ζωγράφος Θεόδωρος Ρόκκολ ἀνεχώρησε κατὰ διαταγὴν τοῦ αὐτοκράτορος διὰ τὸ δυτικὸν θέατρον τοῦ πολέμου ὅπως ἀναπαραστήσῃ ὅσον ἔνεστι τελειότερον τὰς μεγαλειέτας ἐκ τῶν μαχῶν. Ὁ Ρόκκολ παρηκολούθησε καὶ τὸν μεταξὺ Κίνας καὶ Ἰαπωνίας πόλεμον ὡς καὶ τὸν πρῶτον Βαλκανικὸν πόλεμον.

— Ὁ συνθέτης Ἀιβέρτος Μανιὰρ, ὁ γνωστὸς συγγραφεὺς τῆς «Βερενίκης» καὶ νῦν τοῦ πρῶτου ἀρμονιζάντου τοῦ «Φαργού», ἀναικῶν εἰς μίαν ἑπταλὸν πλοῖον τοῦ Σισλὺ καὶ προσβέβηκεν τὴν ἀφίξιν τῶν Γερμανῶν ἀπέστειλεν εἰς Παρισίους τὴν οἰκογένειάν του. Ὁ ἴδιος ἔμεινε ἐν τῇ ἱστοκλήσῃ του. Ὅτε ὁ ἔχθρος κατέλαβε τὸ Νοντέγυ ὁ Μανιὰρ ἠτοιμάσθη εἰς ἀντίστοιχον καὶ ἐπυροβόλησεν ἐνάντιον δύο Οὐλάνων οὔτως ἡθελαν νὰ εἰσελθὺν εἰς τὴν ἑπταλὸν του, ἥτις περιέκλειε θησαυροὺς τέχνης ἀξίας ἐνὸς ἑκατομμυρίου. Οἱ δύο Οὐλάνοι ἐφονεύθησαν, ἀλλ' ἄλλοι στρατιῶται συνέλαβον τὸν γενναῖον μουσικόν, τὸν ὁποῖον ἐνυφρέκισαν, τὴν δὲ ἑπταλὸν κατέστρεψαν τελείως.

— Ὁ Μανιὰρ ἐθεωρεῖτο ὡς εἰς ἐκ τῶν καλλιτέρων Γάλλων μουσικῶν. Ἦτο μαθητὴς τοῦ Φράγκ καὶ τοῦ Βενσάν ντ' Ἰντὺ. Σοφὸς καὶ ασφαλὴς εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τῶν ἔργων του, ἔγγαλε εἰς μακρὰς μελωδίας τὴν χαρὰν τῆς φύσεως. Τὸ Ἀδαγίον τῆς σονάτας του διὰ τετραόρχου καὶ κλειδοκίμβουλον, εἶνε θαύμα ἐμπνεύσεως καὶ εἰλικρινείας. Ψυχὴ μεγάλη καὶ ἀγνή, μὲ θέλησιν καὶ ὑπερηφάνειαν, εἶχε βαθὺ τὸ αἰσθημα τοῦ οὐθμοῦ.

— Ἀπέθανεν εἰς Βορδῶ ὁ Γάλλος Ἀκαδημαϊκὸς κόμης Δε-Μέν, εἰς τῶν ἐπιφανεστέρων οἰκτρῶν τῆς Γαλλίας καὶ βαθὺς ἱστοριογράφος. Ἦτο ἀξιοματικὸς παρωτηθεὶς ἐξελέγχετο ἐπὶ 40 ἔτη βουλευτὴς. Τῷ 1897 ἔγινεν Ἀκαδημαϊκός. Διετέλεσε ἀρχηγὸς τοῦ Καθολικῆ καὶ κέντρον καὶ ἀρθογράφος τῆς «Ἠχοῦς τῶν Παρισίων». Μόλις ἐξεροῦρῃ ὁ πόλεμος ἐδημοσίευσεν σφοδρότατα ἄρθρα κατὰ τῶν Γερμανῶν.

— Τὸ βραβεῖον Νόμπελ διὰ τὸ 1914 εἰς οὐδένα ἀπενεμήθη ἔνεκα τοῦ πολέμου.

— Ἡ Ἐταιρεία τῶν θεατρικῶν συγγραφέων ἀπεφάσισε πρὸς προσοχίαν τῶν συμφερόντων τῆς νὰ καταρτίσῃ ἑρασιτεχνικὸν θίασον, ὅστις νὰ παίξῃ τὰ ἔργα τῶν μελῶν τῆς. Ψιθυρίζονται τὰ ὀνόματα τῶν δεσποινίδων Χριστοῦλη, Λογογιώτου καὶ τοῦ κ. Ἀγγ. Βουτουινᾶ.

— Οἱ ἀρίστοι τῶν παρ' ἡμῖν Βεζαντιολόγων θὰ δώσουν προσοχῶς οἰεῖραν διαλέξεων περὶ τῆς Βεζαντινῆς τέχνης, ἵνα καταστήσωσι γνωστὴν αὐτήν, νῦν ὅτε κατέλαβε περιφάνη θέσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς καθόλου Τέχνης. Τὰ μνημεῖα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, Θεσσαλονίκης, Ἀγίου Ὁρους, Μυστρά, Μονεμβασίας, Ἀγίου, Τραπεζοῦντος, Ἀθηνῶν ἠρευνήθησαν ἤδη ἐπιστημονικῶς ὑπὸ εἰδικῶν, οἷοι ὁ Strzygowski, ὁ Millet, ὁ Diehl, ὁ Kondakot, ὁ Wulff, ὁ Schlumberger, ὁ Laurent, ὁ Gregoire, ὁ Struck καὶ ἱκανοὶ ἄλλοι. Ἐπιτακτικὴ ἀρετὴ ἡ ἀνάγκη νὰ δοθῇ ἰδέα τῆς γενομένης μεγάλης ἐργασίας.

— Ἀπέθανεν ὁ πρῶτος ἰδρυτὴς ἐν Ἀθήναις μονοικὸς καταστήματος Ζαχαρίας Βελούδιος. Υἱοῦρξεν ἅμα ὁ πρῶτος ἐκδότης μονοικῶν συνθέσεων ἐν Ἑλλάδι, ὡς τοῦ Παριζιῶ, Στῆνδα, Καρροῦ, Λαμπιέρ, Κατακονζηνου, Σάιλερ, Ροδίου, ἀδελφῶν Κάισση καὶ τοῦ ἰδίου Ζ. Βελουδίου. Ἐπίσης ἐξέδωκε τὰ πρῶτα ἑλλ. δημοτικὰ τραγούδια, ἑλλ. χοροὺς καὶ τὰ ἄσματα τῶν ἑλλ. κομειδωλλίων.

— Προαγγέλλονται ἐπιλέξεις τοῦ κ. Γ. Σωτηριάδου ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τοῦ κ. Σ. Λάμπρου εἰς τὸν «Παρθενῶν».